

Ρεπορτάζ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

«ΘΕΩΡΩ ότι δεν ήταν σωστό να αποφασιστεί η συμμετοχή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στον ευρωπαϊκό μηχανισμό» λέει ο κ. Κ. Σημίτης σε συνομιλία με «Το Βήμα» που έγινε στο ιδιαίτερο γραφείο του στην οδό Ακαδημίας. «Ωστόσο» προσθέτει «από τη στιγμή που αυτό αποφασίστηκε και δημιουργήθηκε ένας αξιόπιστος μηχανισμός οικονομικής στήριξης κρατών δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία για τη χρησιμότητά του

και ορθά η κυβέρνηση, υπό το φως των τελευταίων εξελίξεων, προσέφυγε σε αυτόν». Όσο κλιμακώνεται η πιστωτική κρίση για τη χώρα, πολλοί ρωτούν «γιατί δεν μιλάει ο Σημίτης». Ο ίδιος δεν προσφεύγει ούτε τώρα στη λογική των «ρητορικών πυροτεχνημάτων» για τα δελτία ειδήσεων και επιμένει στις λίγες, επιλεγμένες και καλά προετοιμασμένες παρεμβάσεις που μπορούν να επενεργήσουν εποικοδομητικά στον δημόσιο διάλογο. Η πρώτη ομιλία του πρώην πρωθυπουργού μετά τις εθνικές εκλογές της 4ης Οκτωβρίου θα γίνει την προσεχή Τετάρτη 28

Απριλίου σε εκδήλωση της κεντρικής τράπεζας της Γερμανίας Bundesbank στο Μόναχο. Δύο ημέρες μετά, την Παρασκευή το πρωί, θα συμμετάσχει σε πάνελ προσωπικοτήτων μαζί με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Γερμανίας κ. Χορστ Κέλερ, τον διοικητή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κ. Ζαν-Κλοντ Τρισέ και τον επικεφαλής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου κ. Ντομινίκ Στρος-Καν. Πρόκειται για εκδήλωση του Ινστιτούτου Κβαντ του Μονάχου, εκδήλωση ανάλογη με τα γνωστά στην Αθήνα συνέδρια του «Economist».

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

Ο πρώην πρωθυπουργός εξηγεί γιατί η κρίση αποδείχθηκε ισχυρότερη από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και τονίζει ότι θα χρειαστούμε πάνω από πέντε χρόνια για να την ξεπεράσουμε

“Η Ευρώπη θα μπορούσε να αποφύγει τη συμμετοχή του ΔΝΤ στον μηχανισμό”

Πώς βλέπεις τα πράγματα;» Ο κ. Κ. Σημίτης ξεκινά συνηθώς τη συζήτηση με τους συνομιλητές τους με αυτή την ερώτηση. Αλλά σύντομα ο κάθε συνομιλητής αντιλαμβάνεται ότι ο πρώην πρωθυπουργός «βλέπει περισσότερα για τα πράγματα» απ' όσα θα υπολόγιζε κάποιος που δεν γνωρίζει πώς ακριβώς εργάζεται. Ο κ. Σημίτης παρακολουθεί με μεγάλη προσοχή τις ελληνικές, τις ευρωπαϊκές και τις διεθνείς εξελίξεις. Βρίσκεται καθημερινά στο γραφείο του στην οδό Ακαδημίας ή στο γραφείο που διαθέτει στη Βουλή και πάντοτε διατηρεί επαφές με προσωπικότητες και πολιτικούς της Ελλάδας και του εξωτερικού με τους οποίους έχει συνεργαστεί στο παρελθόν και συνομιλεί σε σταθερή βάση από τότε.

Στο πρόσφατα ανακαινισμένο (μετά την επίθεση με γκαζάκια του Ιανουαρίου, η οποία προκάλεσε εκτεταμένες ζημιές) γραφείο της οδού Ακαδημίας επικρατεί η γνωστή ηρεμία. Η γνωστή αίσθηση ότι υπάρχει έλεγχος, λογική και ρεαλισμός μέσα στη διαχρονική ελληνική σύγχυση, ότι η αισιοδοξία δεν είναι άτοπη, ότι όλα είναι δυνατά με μέθοδο, πίστη στον στόχο και συστηματική δουλειά. Όπως θυμούνται οι συνεργάτες του, αυτό είναι κύριο χαρακτηριστικό του κλίματος και της ατμόσφαιρας σε όλα τα γραφεία από όπου πέρασε ο πρώην πρωθυπουργός, από το υπουργείο Οικονομίας (1985-1987) ως το Μέγαρο Μαξίμου (1996-2004). Σε αυτό δεν διαφωνεί φυσικά ο διευθυντής του Γραφείου του πρώην πρωθυπουργού κ. Ν. Θέμελης, ο πιο διαχρονικός συνεργάτης του κ. Σημίτη, σταθερά κοντά του από το 1981.

■ Δεν ήταν αναπόφευκτη

Ο κ. Σημίτης ενδιαφέρεται να συζητήσει τα θέματα που θα αναπτύξει στην ομιλία του στο Μόναχο. Ωστόσο δεν είναι αμέτοχος του δημοσίου διαλόγου που αναπτύσσεται στο εσωτερικό για τα αίτια της κρίσης. Απορρίπτει το επιχείρημα ότι «η χώρα πληρώνει τα λάθη δεκαετιών». Αποδέχεται ασφαλώς ότι το κράτος και το πολιτικό σύστημα λειτουργούν εδώ και δεκαετίες με πελατειακές λογικές, αλλά επισημαίνει ότι «από το 1994 ως το 2004 εφαρμόστηκαν πολιτικές που περιορίσαν αποφασιστικά τα φαινόμενα παθογένειας και οδήγησαν σε σημαντική πρόοδο». Και υπογραμμίζει ότι «το ΔΝΤ είναι η αναπόφευκτη κατάληξη της πολιτικής των τελευταίων πέντε ετών, με το τέχνασμα μιας

ΤΙ ΕΙΠΕ

«Εάν θεωρήσουμε ότι λίγο ως πολύ όλα θα προχωρήσουν κανονικά, όποιοι και αν κυβερνούν... ή αν πιστέψουμε πως υπάρχουν "αυτόματοι πιλότοι", τότε η χώρα θα οδηγηθεί σε στασιμότητα ή και σε οπισθοδρόμηση».

Δήλωση περί διαδοχής στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, 7 Ιανουαρίου 2004

«Πραγματική απογραφή δεν έγινε. Εγινε αλλαγή στη μεθοδολογία καταγραφής δαπανών με εμπάθεια και απερισκεψία. Το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικά αρνητικό για τη χώρα. Η Ελλάδα έχασε στη διεθνή κοινή γνώμη την αξιοπιστία της».

Δήλωση για την «απογραφή» της κυβέρνησης Καραμανλή, 16 Νοεμβρίου 2004

«Στην περίπτωση που παρουσιαστούν δυσκολίες δανεισμού του ελληνικού κράτους, θα έχει δοθεί η αφορμή να διατυπωθεί η υπόδειξη ότι η λύση του προβλήματος θα πρέπει να επιζητηθεί μάλλον με προσφυγή στο ΔΝΤ. Θα είναι μια ταπεινωτική για την Ελλάδα εξέλιξη, η πιο καταστροφική κατάληξη της διακυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας». Ομιλία κατά τη συζήτηση στη Βουλή για τον προϋπολογισμό, 18 Δεκεμβρίου 2008

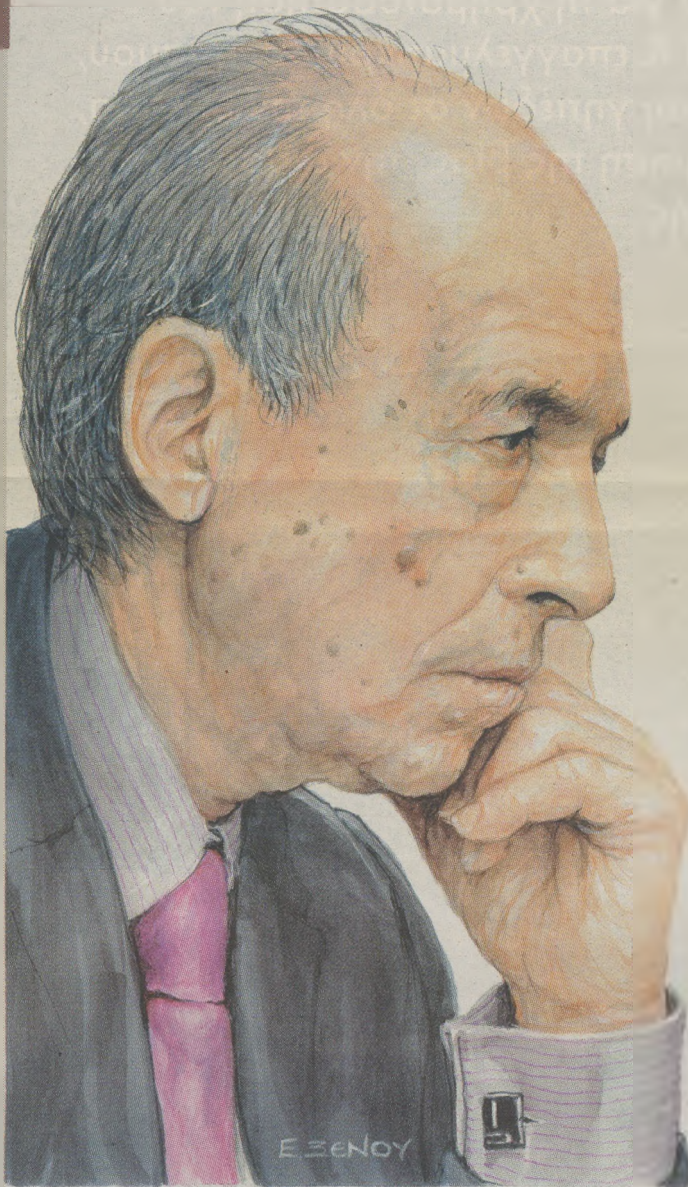
ΤΙ ΛΕΕΙ

– «Το ΔΝΤ είναι η αναπόφευκτη κατάληξη της πολιτικής των τελευταίων πέντε ετών».

– «Η υπέρβαση της κρίσης θα ξεπεράσει τα πέντε χρόνια».

– «Η Ενωση οφείλει να προχωρήσει, με όσα κράτη το επιθυμούν, στην οικονομική διακυβέρνηση».

– «Η Ενωση πρέπει να εξετάσει τη σκοπιμότητα δανεισμού της με την έκδοση ευρωπαϊκών ομολόγων».

δήθεν απογραφής, τον διεθνή διασυρμό εξαιτίας αυτής της απογραφής και την κατηφόρα που ακολούθησε». Δεν αποδέχεται λοιπόν την άποψη που αρχίζει να διαμορ

φώνεται ότι η Ελλάδα προχωρούσε εδώ και δεκαετίες αργά και σταθερά προς το Ταμείο. «Γιατί δεν πήγε το 1949 η Ελλάδα στο ΔΝΤ, αμέσως μετά τον Πόλεμο και τον Εμ

φύλιο; Γιατί δεν πήγε το 1985; Πήγε τώρα εξαιτίας του κατήφορου που ακολούθησε μετά το 2004 και του εκτροχιασμού μετά το 2007». Πάντως ο κ. Σημίτης δεν είναι απαισιόδοξος, παρά τις ιδιαίτερα αρνητικές συνθήκες. «Ο ελληνικός λαός έχει τη δυνατότητα να τα καταφέρει και το έχει αποδείξει πολλές φορές στο παρελθόν, όπως το 1985, όπως το 1996» λέει.

■ Κριτική στην ΟΝΕ

Στην ομιλία του στο Μόναχο ο κ. Σημίτης θα ασκήσει κριτική στον τρόπο λειτουργίας της Ευρώπης και της ΟΝΕ λέγοντας ότι η καθυστέρηση της οικονομικής ενοποίησης άφησε την ευρωζώνη αδύναμη μπροστά στην κρίση. Παράλληλα θα προειδοποιήσει ότι «στις αγορές διαφαίνονται ήδη νέες κερδοσκοπικές δυναμικές που θα οδηγήσουν και πάλι σε νέες στρεβλώσεις και κρίσεις». Ο κ. Σημίτης εξηγεί ότι η κρίση αποδείχθηκε ισχυρότερη του κανόνα του Μάαστριχτ περί μη διάσωσης χώρας μέλους και, όπως υπογραμμίζει, «εξελίχθηκε σε αμφισβήτηση της αξιοπιστίας του κανόνα και σε απώλεια αξιοπιστίας του ευρώ». Εξαιτίας των προβλημάτων αυτών η κρίση των αδυνάτων μεταφέρθηκε στους ισχυρούς. Με βάση τα παραπάνω ο πρώην πρωθυπουργός προβλέπει ότι «σε παγκόσμιο επίπεδο δεν θα υπάρξει εκείνη η ζήτηση που θα συντείνει σε μια γρήγορη ανάπτυξη». Θεωρεί ότι στις ανεπτυγμένες χώρες θα απαιτηθούν δύο ως τρία χρόνια για να αναπληρωθούν οι υποχωρήσεις των ρυθμών ανάπτυξης που προκάλεσε η κρίση. «Στις χώρες του Νότου προβλέπεται ότι το διάστημα αυτό μπορεί να ξεπεράσει τα πέντε χρόνια» συμπληρώνει.

Δύο προτάσεις για την υπέρβαση

Για την ταχύτερη υπέρβαση της κρίσης έχει δύο συγκεκριμένες προτάσεις: Η πρώτη πρόταση είναι ότι πρέπει να επιδιωχθεί η αλλαγή του τρόπου λειτουργίας της Ενωσης. Θεωρεί αναγκαίο τον περιορισμό των εθνικών αυτονομιών στο πεδίο της οικονομικής πολιτικής και υπογραμμίζει ότι «μόνο με οικονομική διακυβέρνηση είναι δυνατό να αντιμετωπιστούν οι ανισορροπίες και ιδίως οι διαφορές μεταξύ του Βορρά και του Νότου της Ενωσης». Κατά τον κ. Σημίτη πρέπει να υπάρξει υπέρβαση των σημερινών μακρόσυρτων διαδικασιών διαβούλευσης και απόφασης, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο

μέσω της προώθησης της οικονομικής διακυβέρνησης, είτε στο πλαίσιο της ΟΝΕ είτε μέσω μιας ενισχυμένης συνεργασίας στην οποία θα συμμετέχουν όσοι το επιθυμούν. Η δεύτερη πρόταση του κ. Σημίτη είναι η εκπόνηση και η υλοποίηση ενός γιγαντιαίου επενδυτικού προγράμματος για το σύνολο της Ενωσης. «Η Ενωση πρέπει να εξετάσει τη σκοπιμότητα δανεισμού της με την έκδοση ευρωπαϊκών ομολόγων» θα πει ο κ. Σημίτης στο Μόναχο, υπογραμμίζοντας ότι μόνο με αποφασιστικότητα και γενναίες πολιτικές αποφάσεις η Ενωση θα ανακτήσει από τις αγορές τον έλεγχο των εξελίξεων.

Το επτάήμερο του Διόδωρου

Ταπί και ψύχραιμοι

Τελικά, δεν είναι και τόσο τρομερό να χρεοκοπείς: εξακολουθεί να ανατέλλει και να δύει ο ήλιος, να έχει καλό καιρό, να φουσκώνουν τα δέντρα, να ανθίζουν τα λουλούδια, να ομορφαίνουν τα κορίτσια, να παίζει το ραδιόφωνο μουσική – απλώς ακούς κάπου κάπου ανάμεσα στα τραγούδια φράσεις όπως *νέα υποβάθμιση από τη Moody's... 600 μονάδες το spread... 13,6% τελικά το δημοσιονομικό έλλειμμα... -4% το Χρηματιστήριο...* Περιμένεις το μοιραίο, περιμένεις, περιμένεις – και έρχεται τελικά η ιστορική φράση από το Καστελόριζο: *Είναι ανάγκη, ανάγκη εθνική και επιτακτική, να ζητήσουμε επισήμως από τους εταίρους μας την ενεργοποίηση του μηχανισμού στήριξης...*

● Αλλά και όταν ακούς αυτή τη φράση, όλα συνεχίζονται όπως πριν – κυρίως επειδή κανείς δεν ξέρει ακόμη πώς θα είναι το μετά. Ταπί και ψύχραιμοι, πάμε στο άγνωστο χωρίς φόβους και χωρίς ελπίδες. Γιατί άλλοι έχουν μεγαλύτερους φόβους, άλλοι μεγάλες ελπίδες και αυτά αλληλοαναιρούνται – για την ώρα.

● Ελέχθη Παρασκευή, 23 Απριλίου 2010, η φράση που με πολύπλοκα λόγια προσπαθεί να κρύψει αυτό που στην καθομιλουμένη αποδίδεται με το «*δυστυχώς επτωχεύσαμεν*». Δύο μήνες, μέρα τη μέρα σχεδόν, μετά την 25η Μαρτίου όταν οι Ενωσιακοί απάντησαν θετικά στο ανέκαθεν επίκαιρο αίτημά μας *μπαρούτι θέλω, βόλια*, και έδωσαν στον Πρωθυπουργό το πιστόλι που τόσο λαχταρούσε.

● Μόνο που με το πιστόλι φοβήθηκαν αυτοί που δεν έπρεπε, αυτοί που είχαν ελληνικά ομόλογα – άρχισαν να τα πωλούν όσο όσο και ανέβηκαν τα spreads στα ουράνια. Ισως επειδή δεν τον θεωρούν καλό σκοπευτή τον Γιώργο Παπανδρέου: μπορεί και επειδή διέγνωσαν κάτι το καρυωτακό σε αυτή την επίμονη αναζήτηση πιστολολού.

Και ήμασταν, έγγραφα αμέσως μετά την 25η Μαρτίου στις σελίδες σου, ημερολόγιό μου, «*μισόγυνμοι και θαλασσοδαρμένοι*», οι Ενωσιακοί που μας ανέσυραν ναυαγούς μας έβαλαν «*κατευθείαν τιμωρία στη γωνία: γο-νατιστοί πάνω σε χαλίκια* – αλλά τελικά σωθήκαμε, αυτό έχει σημασία: *μουσκεμένοι ως το κόκαλο, τλαιπωρημένοι, μισοπαγωμένοι, με την ψυχή στο στόμα και τα γόνατα να ματώνουν, βρισκόμαστε όμως στη στεριά, όχι ναυαγοί στο πέλαγος* – έτσι φαίνεται τουλάχιστον».

Η κατανόηση της κατάστασης

Ομως απλώς φαινόταν ότι είχαμε φθάσει στη στεριά γιατί, όπως

... ένα καράβι παλιό σαπιοκάραβο, με κάπι ναύτες παλιούς πειρατές...

εξήγησε ο Πρωθυπουργός από το Καστελόριζο, στην πραγματικότητα ως την Παρασκευή 23 Απριλίου θαλασσοδενόμασταν: τώρα όμως «*οι εταίροι μας θα συνδράμουν άμεσα και αποφασιστικά, ώστε να παράσχουν στην Ελλάδα το απάνεμο λιμάνι που θα μας επιτρέψει να ξαναχτίσουμε το σκάφος μας με γερά και αξιόπιστα υλικά*».

Πάλι όμως τα μπερδεύει ο Γιώργος Παπανδρέου: ούτε τα πιστόλια πείθουν τις αγορές, ούτε στα λιμάνια «*ξεναχτίζονται σκάφη*» – απλώς φιλοξενούνται. Στα ναυπηγεία, στα νεώρια, στους ταρσανάδες ναυπηγούνται σκάφη. Και ανησυχώ, μήπως η νέα ατυχής παρομοίωση εκφράζει πάλι ατυχή κατανόηση της κατάστασης, οπότε ούτε η «*επίσημη ενεργοποίηση του μηχανισμού στήριξης*» θα μας σώσει.

● Προτιμώ τη δική μου παρομοίωση: μας έχουν με τα γόνατα στα χαλίκια, και από την Παρασκευή, μας μαστιγώνουν κιόλας. Παραδοσιακές τιμωρίες στην παλαιά παιδαγωγική – συνοδευόμενες από στέρηση τροφής: «*νηστεία, ψωμί και τιμωρία*», ήταν πριν από δεκαετίες το τραγουδάκι-απειλή για τους άτακτους μαθητές.

● Ο Dominique Strauss-Kahn του ΔΝΤ θα αναλάβει τη νηστεία μας (το μαστίγιο κρατά η Ανγκελα Μέρκελ) και είμαι κάπως ήσυχος που έχουμε να κάνουμε μαζί του: Ευρωπαίος είναι, του γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος είναι, τον φοβάται ο Σαρκοζί και προ-σπάθησε να τον εξαγοράσει στέλ-

νοντάς τον στο ΔΝΤ, μπορεί και να είναι ο επόμενος πρόεδρος της Γαλλίας. Σημαντικά όλα αυτά για να χειριστεί με σωφροσύνη την εθνική κυριαρχία που του παραδίνουμε.

Παράλληλη εξουσία

Αλλά θα τον αφήσουν τον DSK, όπως τον αποκαλούν χαιδευτικά στην πατρίδα του, να κυβερνήσει και να αγιάσει; Ήδη το ΚΚΕ χτίζει την «*παράλληλη εξουσία*» του, να είναι έτοιμο για τον Κόκκινο Οκτώβρη που πλησιάζει. Δεν είναι μόνο το ΠΑΜΕ που οργανώνει συνεχώς συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, είναι και που ολιγομελείς ομάδες μπολσεβίκων επαγγελματιών επαναστατών αποκλείουν ξαφνικά το λιμάνι του Πειραιά ή περικυκλώνουν μεγάλα ξενοδοχεία και εμπορικά κέντρα της Αθήνας.

Ήτοι, χρειάζεται και άδεια του ΚΚΕ για να φύγουν τα πλοία ή να λειτουργήσουν τα ξενοδοχεία – αυτό λέγεται «*οικοδόμηση παράλληλης εξουσίας*», αυτό έκαναν οι Μπολσεβίκοι και ο Λένιν το 1917. Φοβάμαι πως πολλοί στον Περισσό φαντασιώνονται ότι οι συνθήκες είναι ανάλογες. Και ας μη νομίζουμε ότι δεν βρισκόμαστε σε πόλεμο όπως τότε, η Αλέκα Παπαρήγα χρησιμοποιεί πολεμική ορολογία: Έχουμε «*συμμαχία της κυβέρνησης με το ΔΝΤ*», «*κλιμάκωση του πολέμου των μονοπωλίων κατά του λαού*», είναι ώρα για «*συστήριση με το ΚΚΕ*», για «*πατριωτική απερίθωτη στα μονο-*

πώλια».

Είμαστε χώρα με παράδοση στην πολιτική βία: εμφύλιος και δικτατορίες παλαιότερα, τρομοκρατία, δολοφονίες, συγκρούσεις, λεηλασίες και εμπρησμοί, πολύ πρόσφατα. Αν κάποιοι (λίγοι, ελάχιστοι) πιστεύουν πως λόγω κρίσης «*οι συνθήκες είναι επαναστατικές*», έχουμε δύσκολες ημέρες μπροστά μας.

● Δυστυχώς για την επανάσταση, για την ώρα μόνο ο βαθυστόχαστος Παναγιώτης Λαφαζάνης (που θεωρεί ότι «*η "χούντα" του ΔΝΤ αποτελεί την υπ' αριθμόν ένα τρομοκρατική οργάνωση στον κόσμό*») είναι έτοιμος να συμμαχήσει με το ΚΚΕ – οι σύντροφοί του στον Συνασπισμό τρέφουν λεγκαλιστικές αυταπάτες, πάσχουν από κοινοβουλευτικό κρεπενισμό, όπως θα έλεγε η Αλέκα Παπαρήγα: ευτυχώς για μας.

Ανδία και αποτυχία

● Πριν από πέντε χρόνια παρά κάπ ημέρες, στις 13 Μαΐου 2005, ο Γιώργος Παπανδρέου είχε πει στον Κώστα Καραμανλή στη Βουλή: «*Εχουμε κάτι κοινό: την παράδοση ενός μεγάλου ονόματος, και ο ελληνικός λαός περιμένει να εμπνευστούμε από την παράδοση αυτή για να αλλάξουμε τον ρου της Ιστορίας*» – με είχε εντυπωσιάσει η φράση, την κατέγραψα στις σελίδες σου σαν αμετροέπεια κληρονόμου που θεωρεί την πολιτική και την ιστορία υπόθεση οικογενειών.

Ζούμε σε άθλια χώρα όπου εξευτελισμένα μικρά και μεγάλα ονόματα της πολιτικής, παραδοσιακά και νέα, έπαιρναν εκατομμύρια, λεμονοσούφτες και ψυγεία από τον εντιμότατο κ. Χριστοφοράκο. Αηδία. Από την άλλη «*η παράδοση Κώστα Καραμανλή*» έπνιξε τη χώρα στα χρέη και στην ανυποληψία – στην Ιαπωνία θα τον είχαν υποχρεώσει να κάνει χαράκι, στην Ελλάδα ούτε από βουλευτή δεν παραιτείται. Με τη βοήθεια του Γιώργου Αλογοσκούφη έκρυψε την πνιγμένη στο τσιγάρι, και έρχεται ο Γιώργος Παπανδρέου, το βγάζει και μας το δείχνει, «*να τι έκανε*» – αυτός που θα άλλαζε τον ρου της Ιστορίας.

● Θα βάλει τα καρφιά στο φέρετρό «*η παράδοση Γιώργου Παπανδρέου*» ή θα καταφέρει με μαλάξεις, φιλή της ζωής και άλλες σωτήριες τεχνικές να δώσει ζωή στην πνιγμένη χώρα; Αυτό είναι το ερώτημα των 300 δισεκατομμυρίων ευρώ και του μέλλοντός μας.

● Θα βάλει τα καρφιά στο φέρετρό «*η παράδοση Γιώργου Παπανδρέου*» ή θα καταφέρει με μαλάξεις, φιλή της ζωής και άλλες σωτήριες τεχνικές να δώσει ζωή στην πνιγμένη χώρα; Αυτό είναι το ερώτημα των 300 δισεκατομμυρίων ευρώ και του μέλλοντός μας.

● Θα βάλει τα καρφιά στο φέρετρό «*η παράδοση Γιώργου Παπανδρέου*» ή θα καταφέρει με μαλάξεις, φιλή της ζωής και άλλες σωτήριες τεχνικές να δώσει ζωή στην πνιγμένη χώρα; Αυτό είναι το ερώτημα των 300 δισεκατομμυρίων ευρώ και του μέλλοντός μας.

● Θα βάλει τα καρφιά στο φέρετρό «*η παράδοση Γιώργου Παπανδρέου*» ή θα καταφέρει με μαλάξεις, φιλή της ζωής και άλλες σωτήριες τεχνικές να δώσει ζωή στην πνιγμένη χώρα; Αυτό είναι το ερώτημα των 300 δισεκατομμυρίων ευρώ και του μέλλοντός μας.

Διόδωρος Κωνσταντίνου

Γραμματοκιβώτιο

Diodorus@tovima.gr

Αν το εντιμότατο πρώην μέλος του ελληνικού Κοινοβουλίου Πέτρος Μαντούβαλος δεν καταφέρει να εκλεγεί δήμαρχος στον Πειραιά, να μη στενοχωρηθεί. Μετά την πιστοποίηση της αθωότητάς του για το «*παραδικαστικό κύκλωμα*», μπορεί επόδια να είναι νυν και αεί επικεφαλής όλων των επιτροπών της Βουλής που θα διερευνούν σκάνδαλα.

The
Oracle@msn.com

Καταπληκτική η ιδέα σου να ζητήσουμε από το Βρετανικό Μουσείο μερίδιο από τις εισπραξεις αντί των Ελγινείων! Θα ξέρεις όμως, μια και πρόσφατα επισκέφτηκες τη Γηραιά Αλβιώνα, ότι εκεί η είσοδος στα δημόσια μουσεία είναι δωρεάν – για όλους! Ετεροδημότης@yahoo.co.uk

Τελικά, αυτό που αποδείχθηκε ιστορικά είναι ότι ο Καραμανλής ο Β' ήταν λάτρης του μεγάλου Βασίλη Αυλωνίτη, τον οποίο και μελέτησε ώρες πολλές σε κατ'οίκον προβολή μαυρόασπρων ταινιών. Με την έναρξη της κυβερνητικής του θητείας έριξε το σύνθημα «*σεμνά και ταπεινά*» (ταινία «*Η Ωραία των Αθηνών*», σενάριο Νίκου Τσιφόρου) και αν δεν έφευγε τόσο βιαστικά, είναι βέβαιο ότι θα χρησιμοποιούσε σήμερα (και με τον ανάλογο του μεγάλου μας κωμικού στόμφο) το «*βρε, πού πάμε,.... πού πάμε;...*».

ο εκ Ξάνθης 8

Υ.Γ.: Κάτι περί «*κόκκινης γραμμής απέναντι στο ΔΝΤ*» που ακούγαμε, παρέπεμψαν φυσικά στο ευρέως γνωστό «*κόκκινη κλωστή δεμένη, στην ανέμη τυλιγμένη...*».

Όταν φτάσουμε να ξεπουλήσουμε το νεράκι μας, ας είναι τουλάχιστον, προς τιμήν των παιδικών μας αναμνήσεων, στην Ούλεν. Στάθης Ζαφειρόπουλος, Πειραιάς

♦ ♦ ♦
Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι; / Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα. / Τι κάθονται οι Υπουργοί και δεν νομοθετούν; / Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα. / Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν. / Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' οι πλατέες; / Γιατί το ηφαίστειο ξεερράγη κι οι Βάρβαροι χαθήκαν / Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία κ' η σύγχυσις. / Γιατί οι Βάρβαροι βρήκαν τον τρόπο κι ήρθαν. / Και τώρα τι θα γένουμε με τους βαρβάρους; / Η σκόνη απ' το ηφαίστειο ήταν μια κάπρια λύσις.

Αισόδοξος
@otenet.gr

♦ ♦ ♦
Φύλλο και φτερό προβλέπω να την κάνει ο Αντώνης τη «*Νέα Δημοκρατία*», όπως ο συνολικός του Γιώργος φύλλο και φτερό έκανε την οικονομία, συμβάλλοντας στην καλύτερη υγεία του λαού: οι Έλληνες δεν τρώνε πλέον κοψίδια, μόνον αντίδια. Αν μάλιστα ο σάκος του ΔΝΤ περιλαμβάνει μόνο ξινά απίδια, όλοι θα γίνουμε στυλάρια.

Γ. Κ. @otenet.gr

♦ ♦ ♦
Λάθος κάνει γραφοντας ότι ο Μιχάλης Χρυσόχοϊδης κατάφερε «*να είναι αποτελεσματικός, χωρίς αυτή τη φορά να χρειαστεί τη βοήθεια της ΜΙ6*». Διότι η Scotland Yard έχει έρθει στην Ελλάδα από τον Φλεβάρη του 2010. Και αυτή είναι η πολιτική καπατσούνη του Μιχάλη Χρυσόχοϊδη: γιατί να μην αξιοποιείται η βρετανική αντιτρομοκρατική τεχνολογία; Ουδέν μεμπτόν. Αρκεί να συλλαμβάνονται τρομοκράτες και όχι αθώοι δασκαλοί σε διαδηλώσεις.

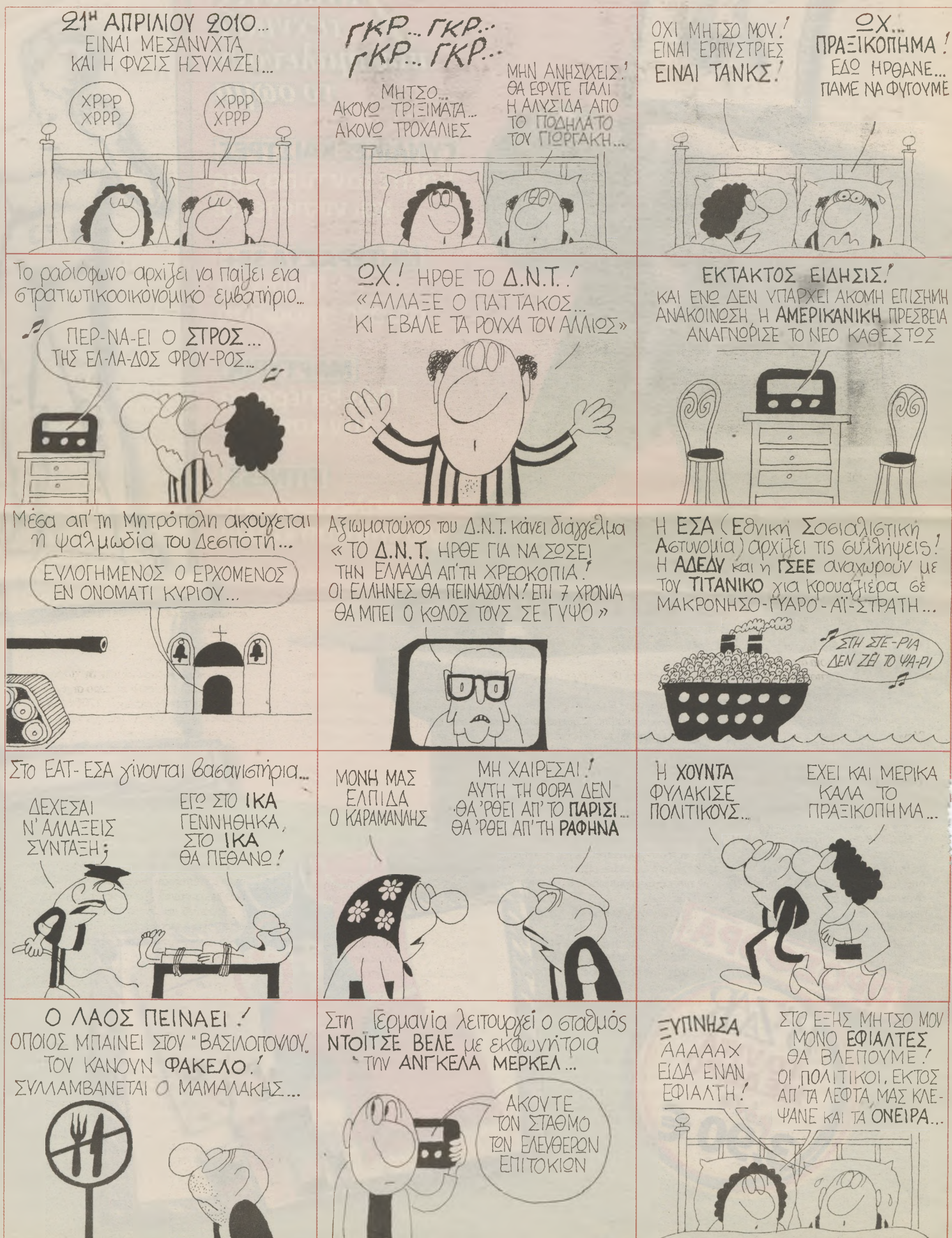
Ιωάννης,
Καποδιστριακού

♦ ♦ ♦
Ανθήκον διδάγμα: Αν επί δεκαετίες κτυπάς φιλικά πλάτες και καϊδεύεις αφτιά, θα έρθει η ώρα να σε καϊδέψουν κι εσένα (όχι στ' αφτιά, χαμηλά). Δημήτριος Τσεχιάς

Ο ΚΥΡ σατιρίζει ελεύθερα κυβέρνηση και αντιπολίτευση

Η 21η Απριλίου πέρασε;

Εμπιστευτικά

Του Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

Κοιτάξτε τες καλά, διότι δεν ξέρω πόσες από αυτές θα ξαναδείτε μετά τον προσεχή ανασχηματισμό

Ο επίλογος μιας αποτυχίας

«Δεν θυμάμαι ποτέ τέτοια ατμόσφαιρα σε Υπουργικό Συμβούλιο» μου έλεγε για το άτυπο Υπουργικό της περασμένης Πέμπτης στέλεχος της κυβέρνησης που γνώρισε πολλά υπουργικά συμβούλια και του Ανδρέα Παπανδρέου και του Κώστα Σημίτη. Ευλόγως. Υποθέτω πως όλοι οι παριστάμενοι αντιλαμβάνονταν ότι μετείχαν στον επίλογο μιας αποτυχίας, μιας αποτυχίας με τεράστιο κόστος.

Παρ' όλα αυτά, κάποιες στιγμές πληνθήκε γύρω από το τραπέζι ένα πνεύμα σουρεαλισμού – ίσως εντονότερο και από το πλάνο του Πρωθυπουργού να ανακοινώνει την προσφυγή στον μηχανισμό διάσωσης από ένα ηλιόλουστο Καστελόριζο, με φόντο τη θαλασσίτσα, τα γιοτ και τα ιστιοπλοϊκά.

Όταν, ας πούμε, οι υπουργοί συζητούσαν πότε είναι καλύτερα να ενεργοποιηθεί ο μηχανισμός: Πριν ή μετά την ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων με το ΔΝΤ; Μια συζήτηση άνευ περιεχομένου. Διότι είναι οφθαλμοφανές ότι σε όλη αυτή την υπόθεση τον χορό δεν τον έσυρε η κυβέρνηση, τον έσυραν οι διεθνείς αγορές. Αυτές θα καθόριζαν και τον χρόνο της προσφυγής, όπως τελικώς συνέβη.

Ή όταν άλλοι υπουργοί επιχειρηματολόγησαν για τους όρους που πρέπει ή δεν πρέπει να συμφωνήσουμε με το ΔΝΤ. Αλλη μια κουβέντα χωρίς νόημα: τι περιθώρια διαπραγματεύσεων υπάρχουν για μια χώρα που χρεοκόπησε με τον πιο

παταγώδη τρόπο; Η Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΔΝΤ θα επιβάλουν αυτό που νομίζουν ορθό και θα επιτηρήσουν την εφαρμογή του.

Η επωδός του Πρωθυπουργού ήταν ρεαλιστική και ακριβής. «Εδώ που φτάσαμε, τι νόημα έχει να μιλάμε για περιθώρια διαπραγματεύσεων και κόκκινες γραμμές;». Εχει απόλυτο δίκιο.

Με λίγα λόγια, η Ελλάδα οδηγήθηκε σε κάτι που εδώ και εβδομάδες έμοιαζε όλο και πιο αναπόφευκτο. Η μία μετά την άλλη, όλες οι προσπάθειες αποτροπής της προσφυγής στον μηχανισμό διάσωσης απέτυχαν. Η δημοσιονομική κρίση εξελίχθηκε σε κρίση δανεισμού.

Για πολλούς λόγους:

Πρώτον, επειδή η κατάσταση ήταν εξαρχής πολύ πιο σοβαρή απ' όσο υπολόγιζαν όσοι ανέλαβαν να τη χειριστούν. Δεν ήταν μόνο τα 53 δισ. ευρώ που χρειαζόταν η χώρα για το 2010. Ήταν και τα 135-140 δισ. ευρώ που πρέπει να δανειστεί για τη διετία 2010-11 – στην καλύτερη περίπτωση! Δεν νομίζω πως υπήρχε συνείδηση αυτής της σοβαρότητας και είμαι βέβαιος ότι άργησε πολύ να διαμορφωθεί στη συνέχεια.

Δεύτερον, επειδή η χώρα γονάτισε από ένα έλλειμμα αξιοπιστίας, το οποίο έχει συσσωρευθεί επί χρόνια και το οποίο είναι εξαιρετικά δύσκολο να αντιμετωπιστεί μέσα σε έξι μήνες. Δεν αρκεί να λέμε σκωσά πράγματα, πρέπει να πιστεύουν ότι τα εννοούμε και ότι θα τα κάνουμε. Αλλά δεν μας πιστεύουν...

Τρίτον, επειδή σε όλη αυτή τη διαδρομή απευθυνθήκαμε σε λάθος ακροατήριο. Ενώ το πρόβλημα ήταν οι διεθνείς αγορές, οι κυβερνητικοί χειρισμοί αφορούσαν είτε το διπλωματικό πεδίο είτε την εσωτερική γαλαρία. Αποτέλεσμα; Οι αγορές δεν ανταποκρίθηκαν σε καμία από τις κινήσεις της κυβέρνησης. Και προξέφλησαν απλώς εκείνο που τελικώς συνέβη.

Τέτατον, επειδή επικράτησε μια διαρκώς στρεβλή εκτίμηση της κατάστασης. Νομίζαμε ότι είχαμε χρόνο και δεν είχαμε. Πιστέψαμε ότι θα τρομάξουμε τις αγορές και δεν τρόμαξαν. Χρησιμοποιήσαμε το ΔΝΤ σαν μπαμπούλα για την Ευρωπαϊκή Ένωση και καταλήξαμε στο ΔΝΤ. Γενικώς, όλες οι βασικές παραδοχές καταρρίφθηκαν στην πορεία των πραγμάτων.

Η επόμενη ημέρα είναι ακόμη άδηλη. Προφανώς, η ανακοίνωση της προσφυγής ανακούφισε τις αγορές. Αυτό όμως δεν θα περιορίσει ούτε το οικονομικό, ούτε το κοινωνικό, ούτε το πολιτικό κόστος της. Η κυβέρνηση θα πορευθεί την επόμενη τριετία χέρι χέρι με τους ελεγκτές της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του ΔΝΤ. Σε έναν δρόμο με δυσκολίες, των οποίων δεν υπάρχει ακόμη πλήρης επίγνωση.

Κυρίως όμως θα μείνει το σίγμα. Το σίγμα μιας χώρας που προσέφυγε στο ΔΝΤ και η οποία ετέθη υπό διεθνή οικονομικό έλεγχο. Μια χώρα Β' Εθνικής. Η οποία δεν κατάφερε να αποφύγει τον εθνικό υποβιβασμό της.

«Δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα...»

Η Ελλάδα τελεί πλέον και επισήμως υπό διεθνή οικονομικό έλεγχο για δεύτερη φορά στη νεότερη Ιστορία της και για πρώτη φορά από το «Δυστυχώς, επωχεύσαμε» του Χαρίλαου Τρικούπη, το 1893.

Η Ελλάδα προσέφυγε πλέον και επισήμως στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, για πρώτη φορά από την ίδρυση του Ταμείου, το 1944. Ολο αυτό το διάστημα, η χώρα μας έζησε Εμφυλίους, οικονομικές κρίσεις, δικτατορίες και ταραχές, χωρίς ποτέ να ζητήσει τη βοήθεια του οργανισμού της Ουάσιγκτον.

Η Ελλάδα υπέστη μια μεγάλη εθνική ήττα, η οποία όχι μόνο δεν είναι ορατή, αλλά διαθέτει αναρίθμητους πατεράδες. Για την ακρίβεια, όλους μας.

Ασφαλώς δεν φταίμε όλοι το ίδιο και δεν φταίμε όλοι για τα ίδια. Όταν όμως μια χώρα οδηγείται σε κρίση χρέους και μπαίνει σε καθεστώς αναγκαστικής οικονομικής διαχείρισης είναι προφανές ότι αυτό δεν προκύπτει απλώς από τους ατυχείς χειρισμούς κάποιων ανίκανων ανθρώπων, αλλά από μια συνολική χρεοκοπία της κοινωνίας της.

Ακόμη κι έτσι όμως, η κύρια ευθύνη βαρύνει την πολιτική ηγεσία. Βαρύνει την προηγούμενη κυβέρνηση, η οποία

οδήγησε σε αποσύνθεση τη χώρα την οποία παρέλαβε στο καλύτερο σημείο της σύγχρονης Ιστορίας της, το 2004. Τη βαρύνει που άφησε να εξελιχτεί μια πρωτοφανής δημοσιονομική κρίση. Και τη βαρύνει επίσης διότι τη στιγμή της κρίσης, αντί να την αντιμετωπίσει, προτίμησε να πηδήξει από το καράβι.

Βαρύνει τη σημερινή κυβέρνηση διότι επί εξήμισι μήνες δεν κατάφερε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, με αποτέλεσμα να εξελιχτεί η δημοσιονομική κρίση σε κρίση δανεισμού. Καθυστερήσεις, επιπολαιότητες, αστοχίες και λάθος χειρισμοί κατέστησαν την προσφυγή στον διεθνή οικονομικό έλεγχο αναπόφευκτη.

Βαρύνει εκείνους που δεν μετείχαν ούτε στην προηγούμενη ούτε στη σημερινή κυβέρνηση, αλλά αποτελούν τους μόνιμους τροφοδότες της κοινωνικής πλειοδοσίας και της οικονομικής αμεριμνησίας. Εκείνους που συντηρούν στην ελληνική κοινωνία μια διαρκή ψευδαίσθηση ευκολίας και αφασίας.

Όλοι γνώριζαν το πρόβλημα. Όλοι έβλεπαν τη χώρα να οδηγείται στον γκρεμό. Αλλά, «Δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα» περίμεναν μήπως και γίνει κανένα θαύμα. Δεν έγινε.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν γνωρίζω πώς ακριβώς θα επιμερίσει ο ελληνικός λαός τελικά τις ευθύνες. Δεν ξέρω καν αν θα κρατήσει κάποιες ευθύνες και για τον εαυτό του. Το βέβαιο είναι ότι σε μια τέτοια εθνική πανωλεθρία δεν υπάρχουν αθώοι.

Η Ελλάδα υπέστη μια μεγάλη εθνική ήττα, η οποία όχι μόνο δεν είναι ορατή, αλλά διαθέτει αναρίθμητους πατεράδες

ΒΗΜΑτοδότης

Μετά το «Διάγγελμα του Καστελόριζου» ο κ. Γ. Παπανδρέου απόλαυσε μια βουτιά στα μαγευτικά νερά του νησιού. Με την ευκαιρία μπορώ να σας ενημερώσω ότι ο Πρωθυπουργός σκεπτόταν να ακολουθήσει αυτό το καλοκαίρι το παράδειγμα του κ. Κ. Καραμανλή και να αρχίσει να κολυμπά καθημερινά σε κάποια από τις παραλίες της Αττικής. Αλλά με μια κρίσιμη διαφορά. Ο κ. Καραμανλής κολυμπούσε το μεσημέρι μετά τον κάματο της διακυβέρνησης, ενώ ο κ. Παπανδρέου προτιμά την πρωινή αναζωογονητική βουτιά προτού αρχίσει τη δουλειά.

Εξέφρασε μάλιστα την επιθυμία του το Πάσχα στην Υδρα σε παρέα στην οποία συμμετείχε ο κ. Γ. Κατσιφάρας. Ο ιστορικός υπουργός Ναυτιλίας του Ανδρέα πρότεινε στον Πρωθυπουργό να του παραχωρήσει για τη θερινή περίοδο το σπίτι του στην Ανάβυσσο.

Ωστόσο ο κ. Παπανδρέου αρνήθηκε ευγενικά την προσφορά γιατί η Ανάβυσσος είναι πολύ μακριά από το Μέγαρο Μαξίμου. Ίσως βρεθεί κάποια άλλη πιο βολική επιλογή.

Ουδείς από το πρωθυπουργικό επιτελείο συμφωνούσε με την επιλογή να ανακοινωθεί η προσφυγή από το Καστελόριζο. Πρότειναν μάλιστα να ακυρώσει ο Πρωθυπουργός την περιοδεία. Ήταν όμως ανένδοτος. «Η ζωή συνεχίζεται» είπε.

Παρ' όλα αυτά πήραν τα μέτρα τους. Οι κκ. Χ. Παμπούκης, Ν. Αθανασάκης, Κ. Θέος και Γ. Πετρουλάκης βρίσκονταν στο Μέγαρο Μαξίμου σε ανοιχτή επικοινωνία με τον κ. Ι. Ραγκούση και τον κ. Γ. Παπακωνσταντίνου. Για να κάνουν τι; Στην πραγματικότητα σχεδόν τίποτε. Ίσως για να πιστέψουν αυτό που συνέβη.

Ραντεβού με την Ιστορία είχε χωρίς να το ξέρει ο κ. Γ. Πεταλωτής. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μετέβη στη γενέτειρά του Κομοτηνή ήδη από την Πέμπτη για να γιορτάσει την ονομαστική του εορτή (χρόνια πολλά!), αλλά μόλις έφτασε του τηλεφώνησε ο κ. Γ. Παπανδρέου. «Αύριο κάνω διάγγελμα στο Καστελόριζο, πρέπει να είσαι στην Αθήνα».

Ο κ. Πεταλωτής πέταξε την Παρασκευή το πρωί για την Αθήνα και προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος» λίγα λεπτά προτού απογειωθεί το αεροπλάνο του Πρωθυπουργού για τη Ρόδο.

Του ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μάλιστα ο κ. Παπανδρέου καθυστέρησε την απογείωση, κατέβηκε από το αεροπλάνο, αντάλλαξε ευχές με τον συνονόματο κ. Πεταλωτή, είπαν και τα απαραίτητα πολιτικά, και απογειώθηκε λίγο αργότερα για το δικό του ραντεβού με την Ιστορία.

Ποιος υπουργός τάχθηκε αναφανδόν υπέρ της άμεσης προσφυγής στον μηχανισμό; Ο κ. Χ. Παμπούκης. Ο υπουργός Επικρατείας είχε ενημερωθεί για τους κινδύνους στο τραπεζικό σύστημα και στην οικονομία και έτσι έκανε μια εξαίρεση κατ'εγκατέλειψε την ακαδημαϊκή σχετικότητα που χαρακτηρίζει τις τοποθετήσεις του. Επέμενε ότι εδώ που φτάσαμε δεν υπήρχε κανένα περιθώριο για καθυστέρηση.

Όπως έχουμε πει, η κυρία Ελενα Παναρίτη δεν έγινε υπουργός παρά το γεγονός ότι τίμησε το ΠαΣοΚ αποδεχόμενη τη δεύτερη θέση του ψηφοδελτίου Επικρατείας. Είναι σήμερα βουλευτής του Κινήματος.

Η Ελενα έχει εργαστεί στην Παγκόσμια Τράπεζα, έχει γράψει ένα βιβλίο για το επιτυχημένο «περουβιανό μοντέ-

λο» οικονομικής ανάπτυξης και είναι cheerleader του ΔΝΤ. Επιπλέον, μπορεί να υπολογίζει στους φίλους της πρόσωπα με εκλεκτό γούστο όπως ο κ. Νίκος Παπανδρέου, ο κ. Θ. Πάγκαλος και ο κ. Φράνσις Φουκουγιάμα.

Λόγω του «αέρα Ταμείου» που διαθέτει, η Ελενα επιστρατεύτηκε τον τελευταίο καιρό για να συμμετάσχει σε πολλές κρίσιμες συσκέψεις στο Μέγαρο Μαξίμου. Δεν θα απέκλεια λοιπόν να υπουργοποιηθεί στην εποχή του ΔΝΤ, προκειμένου η Ελλάδα να γίνει Περου το ταχύτερο δυνατόν.

Μετά την ανακοίνωση ότι η χώρα πτώχευσε (και απευθύνεται σε έναν μηχανισμό, δηλαδή στο Ταμείο για να μην κάνει στάση πληρωμών), ο Πρωθυπουργός ασχολήθηκε και με τα «μικρά». Συζήτησε με τους φορείς του Καστελόριζου για τα προβλήματά τους. Κάποια στιγμή ζήτησε συγγνώμη και βγήκε στην αυλή για να μιλήσει στο κινητό του.

Ήταν η κυρία Ανγκελα Μέρκελ. Η καγκελάρια είχε απολαύσει το μαγευτικό διάγγελμα στη γερμανική τηλεόραση και ίσως του ζήτησε να μεσολαβήσει στους φορείς και να κλείσει ένα δωμάτιο για να κάνει στο νησί διακοπές με τον άνδρα της.

Στο Μέγαρο Μουσικής μίλησε την Παρασκευή ο πρώην πρωθυπουργός της Γαλλίας κ. Λοράν Φαμπιούς σε ημερίδα του κ. Ι. Παπαντωνίου και του Κέντρου Ερευνών Προοδευτικής Πολιτικής. Ο Λοράν «τα έριξε» στους Γερμανούς λέγοντας ότι η Γερμανία μονίμως δημιουργεί προβλήματα στην ευρωζώνη αφού δεν αποδέχεται τη «μεγαλύτερη ενοποίηση».

Ποια είναι η λύση; Μα, φυσικά, να γίνουν οι Γερμανοί περισσότερο Γάλλοι. Μόνο που αν οι Γερμανοί γίνουν περισσότερο Γάλλοι (ή περισσότερο Ελληνες), τότε το ευρώ δεν θα είναι αρκετά «γερμανικό» για να αρέσει στους Ελληνες (ή στους Γάλλους). Κοντολογίς, δεν μπορούμε να έχουμε γερμανικό νόμισμα με «γαλλικό Βερολίνο».

ντως ο κ. Αντ. Σαμαράς θα μιλήσει στην περιφερειακή συνδιάσκεψη για την Υγεία στην Καλαμάτα και θα ασκήσει κριτική στο ΔΝΤ.

Αύριο όμως οι ελεγκτές του ΔΝΤ θα επισκεφθούν τα γραφεία της Νέας Δημοκρατίας στη Ρηγίλλης. Δεν πρόκειται για έναρξη ελέγχων στα οικονομικά των κομμάτων, αν και μια τέτοια πρωτοβουλία του Ταμείου θα μπορούσε να το κάνει ιδιαίτερα δημοφιλές στην κοινή γνώμη. Οι ελεγκτές θα συναντήσουν τον κ. Σαμαρά στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν σφαιρική εικόνα για το πολιτικό σύστημα (και να πλουτίσουν αργότερα από τα βιβλία που θα γράψουν με τις αναμνήσεις από την Ελλάδα...).

Το μεγάλο ερώτημα που αιωρείται πάνω από τη Ρηγίλλης είναι πότε θα γίνει το ραντεβού του κ. Α. Σαμαρά με τον κ. Κ. Καραμανλή. Νυν και πρώην πρόεδρος συναντήθηκαν την Παρασκευή στο μνημόσυνο για τα 12 χρόνια από τον θάνατο του Κωνσταντίνου Καραμανλή και είχαν ολιγόλεπτη συζήτηση (σίγουρα όχι για τα αίτια της ήττας).

Εν τω μεταξύ αγνοούνται τα ίχνη του κ. Μιχ. Λιάπη. «Πού είναι ο Μισέλ;» ρωτούσαν ορισμένοι που δεν τον έβλεπαν πουθενά στο μνημόσυνο. Ουδείς ήταν σε θέση να απαντήσει στο ερώτημα. Προφανώς συνεχίζει τις διακοπές του Πάσχα.

Στο μνημόσυνο του Κωνσταντίνου Καραμανλή ο πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας εμφανίστηκε σκληρός με τον πρώην συγκάτοικό του στην εστία του Πανεπιστημίου Αιχερστ της Βοστώνης. «Ο Παπανδρέου μας οδήγησε στο ΔΝΤ» είπε μιλώντας σε δημοσιογράφους.

Αποκάλυψε μάλιστα πως, όταν προ μηνών είχε επισκεφθεί τις Βρυξέλλες, συνάντησε τον πρόεδρο της Κομισιόν κ. Ζοζέ Μπαρόζο ο οποίος του εξομολογήθηκε ότι ήταν έκπληκτος επειδή η ελληνική πολιτική ηγεσία εμφανιζόταν (ήδη από τότε) να συζητά «θέμα Ταμείου». Ο κ. Μπαρόζο όμως καλύτερα να μη μιλάει πολύ.

Υπενθυμίζω ότι η αφετηρία της πορείας προς τη δημοσιονομική καταστροφή ήταν το «κόλπο της απογραφής» του 2004 που αντέγραψε η ΝΔ από την κυβέρνηση Μπαρόζο της Πορτογαλίας. Η ψευτοαπογραφή επέτρεψε στη Νέα Δημοκρατία να κυβερνήσει στη συνέχεια με μνημειώδη δημιουργική λογιστική και να παραδώσει το 2009 την οικονομία στην κατάσταση που την παρέδωσε.